

Rejtély
az ORIENT
EXPRESSZEN

Agatha Christie-vel!

fine ●
selection

L I N D S A Y   J A Y N E
A S H F O R D

LINDSAY JAYNE ASHFORD

Rejtély

az ORIENT

EXPRESSZEN

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2017

*A szüleimnek, Janet és Graham Moltonnak,
és a bátyámnak, Timnek.
Illetve az anyósom, Yvonne Lawrence emlékének:
1936. február 20 – 2016. február 22.*

ELŐSZÓ

1963. augusztus

A FOLYÓ FELŐL ÉRKEZIK, és egyszer csak ott terem a kertemben. Én a torkolatra néző kamélijaligetben üldögélve várom a naplementét, a vízparton osztrigára halászókat figyelem, és próbálom kitalálni, ki ölje meg Palgrave őrnagyot. Ám az árapály hullámmzásának hangjától elbóbiskolok, ezért nem veszem észre, amikor a csónak kiköt.

– Mrs. Christie? – A férfi árnyéka az arcomra vetül.

– Ki az? – A szemem kipattan, és hirtelen előredőlök.

A háta mögül érkező fény miatt alig látom a vonásait. Vajon ismerem? Magas és vékony, dús, sötétbarna hajú. Tenisznadrágot visel, a lábán csillognak a vízcseppek.

Kinyújtja a kezét és felém lép. Ahogy megmozdul, hirtelen előbukkan a lemenő nap, a fénye elvakít. Igyekszem a szemem előtt cikázó zöld foltokat elpislogni, amikor bizonytalanul, de kiböki a nevét. Egy név a múltból. Egy név, amelyet körülölel a török cigaretta és a forró sivatagi szél illata.

– Elnézést, hogy így magára törtem. – A hangja nyugodt, mint egy rossz hírt közlő orvosé. – De ide kellett jönnöm. Csak ön segíthet.

Nem válaszolok. Hallom, hogy a halászok egymásnak kiabálnak, kellemesen lüktető hangjuk visszhangzik a vízen. Azért a történetért jött, amire esküt tettem, hogy nem írom meg. A rejtélyért, amely több mint harminc éve akkor kezdődött, amikor Bagdadba tartva felszálltam az Orient expresszre.

Közelebb lép. Mondanom kell valamit, bármit, hogy kivágjam magam ebből a helyzetből. Megkérdem, tudja-e, hogy birtokháborítást követ el, majd a kettőnket elválasztó apró füves részre nézek. Végül azt válaszolom, hogy fogalmam sincs, miről beszél. Az a baj, hogy ez még nekem sem tűnik hihetőnek.

Éppen eleget tud, ha kinyomozta, hol vagyok, és ha vállalta a kockázatot, hogy a saját kertemben szorítson sarokba. Helytelen lenne elmondani neki? Tartani kell az ígéretünket, ha a titok gazdája már nem él?

– Van egy fényképem. – A vállára akasztott hátizsákjába nyúl érte, és odaadja.

A fotón én szerepelek három évtizeddel ezelőtt, amikor még volt derekam, és nyugodtan úszhattam a rózsaszín selyem alsóingemben és bugyiban. Egy terebélyes fa lombja alól mosolygok. Átkulcsolom Katharine-t, aki egyenesen a fényképezőgépbe néz, pontosan azazal a dacos, egyben sebezhető tekintetével, amit a legelső találkozásunkkor is láttam rajta. Fedetlen testünket törülközőbe csavartuk, de a fejünkre tapadó hajunk arról árulkodik, hogy éppen akkor értünk fel az Eufrátesz partjáról, ami a fotón nem látszik, de a balomon volt.

Megfordítom a fényképet. Katharine apró, pedáns kézírásával lát-szik a dátum, 1928 decembere, és a szöveg, *Agathával Mezopotámiában*. Visszafordítom, és csak nézem. Csöng a fülem – ami akkor jellemző rám, amikor hirtelen felmegy a vérnyomásom –, és érzem, hogy lüktet a szívem.

– Emlékszik?

A férfi hangjában immár sürgetést vélek felfedezni. Mintha tartana attól, hogy a kor megkoptatta a memóriámat. Mi tagadás, látott alvás közben, elnyíló szájjal, megértem, ha erre a következtetésre jutott. Rá is játszhatnék erre. Mesélhetnék neki sületlenségeket a közel-keleti útjaimról, és válasz nélkül elküldhetném. De az az igazság, hogy úgy emlékszem arra a decemberi délutánra, mintha tegnap lett volna. A sokk, ami aznap ért a sivatagban, még ennyi év után is kísért. És az a valami Katharine szemében, az a bátor pimaszság arra sarkall, hogy elmondjam az igazat, csakis az igazat, a színtiszta igazat.

– Mikor tudta meg? – kérdezem, és visszaadom a fényképet.

– Néhány hónapja. Írtam önnek, de nem válaszolt.

Megrázom a fejem.

– Sajnálom, nagyon sok levelet kapok. Van egy asszisztensem, aki...

– Semmi baj – szakít félbe. – Megértem, de beszélünk kell. Ön is így gondolja, ugye? – Elbizonytalanodik, beharapja az ajkát. – Szabad leülnöm?

Nagy levegőt veszek. Gondolkodási időre van szükségem.

– Menjünk be a házba, rendben? Kér egy csésze teát és egy szelet süteményt?

A botomba kapaszkodva feltápáskodom a fapadról. Ő újra a há-tizsákjába nyúl.

– Van egy másik is. Erre nem írtak a helyszínen és a dátumon kívül semmit. Arra gondoltam, talán ön... – Nem fejezi be a mondatot és nagyokat pislog, miközben odaadja. Mintha már a fénykép látványa is megviselné.

Ezt jobban kikezdte az idő, mint a másikat. A fotó jobb felső sarka szárfüles lett, amit később kisimítottak. Az élénk fekete-fehér színek szépiaárnyalatúra fakultak. A kép szélére írt szavak is megkoptak. *Velençe Lido, 1928 áprilisa.*

A képen egy férfiakból és nőkből álló csoport látszik. Fiatalok, napbarnítottak és a kamerának pózolnak. Félkörívben állnak, szorosán közel egymáshoz. Nancy balközépen áll, és nem néz a kamerába. Hullámos, sötét haját félig eltakarja a fejére simuló csíkos svájcisapkája. Lenvászon szoknyanadrágot és blúzt visel, de ellentétben a lezser öltözetével, a tekintete feszült. Picinek tűnik a jobbán álló izmos férfi mellett, aki az egyik kezével az övét fogja, a másikkal pedig egy mosolygó, kimonót viselő nő vállát.

A sor túloldalán, a kép jobb oldalán, mintás fürdőköpenyben és csatos, vászon fürdőcipőben egy férfi áll. Csak a profilja látszik, és a fényképezőgép helyett a társaságot nézi. Olyan magas, hogy ellát a többiek feje fölött. Nagyon jóképű, de a szája és a szeme állása birtokló, már-már kíméletlen. Lehet, hogy a kamera csal, de olyan, mint ha Nancyt nézné.

– Felismeri őket?

Mondhatnám, hogy nem. Én nem szerepelek a fotón, 1928 tavaszán több száz kilométerre, Londonban voltam a bíróságon, borzasztóan kellemetlen okból. Lehunyom a szemem, hogy ne lássam a képet, de azt az arcot, azt az egy arcot, nem tudom kitörölni. Ennyi év után, még most is úgy fáj, mintha szilánkok hasogatnának.

– Felismer valakit?

Vége. Ha most hazudok, rá fog jönni. Ha viszont bevallom, mindent el kell neki mondanom. Készen állok én erre?

– Kérem! – Megfogja a kezem. Nem szorítja, ugyanolyan finom az érintése, mint a hangja. – Ha van valami, *bárm*i, amit el tud mondani... Tudja, már nincs családom, senki nincs, aki elmondhatná.

El kell mondanod neki!

Ez meg kinek a hangja? Nem Katharine-é vagy Nancyé, hanem egy férfié. Azé, akit annyira próbáltam kizárni a gondolataimból sok-sok évvel ezelőtt, amikor felszálltam az Orient expresszre.

Volt egy lánytestvér. Talán most már egy fiú is. Nem foszthatod meg ettől! Gondolj csak bele, mit okozott ez Rosalindnek.

Micsoda dolog a saját lányomat előhúzni a lelkiismeretem felpiszkálásához?!

A ház felé indulok, és intek a férfinak, hogy kövessen. Egyetlen hosszú lépéssel utol is ér. A mosolya bármely nő szívét megdobogtatná. Tíz percem van kitalálni, mit meséljek el neki.

1. FEJEZET

1928. október

London, Anglia

KÍSÉRTHETNEK AZOK, AKIK MEG SEM HALTAK? Miután Agatha és Archie Christie elvált, a rá következő hetekben a férfi szelleme követte a nőt, bármerre is ment. Amikor az üres házban ült, hallotta a lépteit a lépcsőn. Amikor felébredt éjszaka, érezte a férfi testének súlyát az ágyban. Amikor kinyitotta a szekrényt, érezte a borotvaszappanja és a cigarettája jellegzetes illatát, bár a ruháinak már rég hűlt helyük volt. Mintha az érzékszervei összeesküdtek volna ellene, hogy az örületbe kergessék.

Az Orient expressz jó megoldásnak tűnt, hogy elhessegesse Archie szellemét. Mindenkinek azt mondta – még magának is –, hogy csak egy nyaralás lesz. De akkor utazott életében először egyedül külföldre. Minden, ami az elkövetkező két hónapban történni fog majd vele, kizárólag az ő döntése lesz. Rá kellett jönnie, hogy alkalmas-e rá. Hogy meg tud-e állni a saját lábán.

Agatha tudta, milyen szerencsés, hogy van pénze és ideje erre az útra. Éppen leadta a kiadójának *A hét számlap rejtélye* című könyvének

végleges kéziratát, így nem kellett Angliában tartózkodnia, hogy belekezdjen a tizedik regényébe. Eredetileg úgy tervezte, hogy a Karib-térségben és Jamaicán fog vitorlázni, de indulás előtt néhány nappal valamiért meggondolta magát.

Meghívták egy mayfairi vacsorapartira, ahonnan az érkezése után percekkel már legszívesebben el is ment volna, mert nem tudott nem meghallani egy sugdolózó beszélgetést. Amikor a házigazda télikertjében elkezdtek felszolgálni az italokat, egy nő az óriási páfrány túloldalán kiejtette az ő nevét. Két másik női hang hitetlenkedve csatlakozott.

– De – pusmogta az első. – Biztosan ő az.

– Aki megjátszotta a halálát?

– Aztán úgy tett, mintha elveszítette volna az emlékezetét?

Agatha közelebb lépett a páfrány törzséhez, és azt kívánta, bár csak fel tudna szívódni.

– Állítólag azért tette, hogy még több könyvet adjon el.

Rövid szünet után folytatták:

– Olvastam egy cikket, talán a *Daily Mail*ben, amiben azt írták, hogy az adófizetőknek több ezer fontjukba került a rendőrségi kerestetése.

– Én a férjét sajnálom.

– De azt mondják, szeretője volt!

– Nem is értem, miért egy isten háta mögötti városban rejtőzött el.

– Fogalmam nincs. De meglep, hogy egy ilyen blamázs után képes nyilvánosan megjelenni.

Agatha el akart menekülni a teremből, de mindenütt emberek álltak. Leszegett fejjel az előszobáig jutott. Ha úgy éri el a bejárati ajtót, hogy közben nem találkozik a házigazdával, észrevétlenül meg

tudott volna szökni. Már éppen átsétált a hallon, amikor a lépcsőn lefelé tartva valaki a nevéen szólította:

– Mrs. Christie!

Megfordult, és egy ismeretlen, magas, őszes hajú férfit látott, aki mosolyogva előhúzott valamit a zakója zsebéből.

– Megtenné, hogy ezt aláírja?

Agatha kétkedve nézett rá.

– Az édesanyámnak lesz. Ágyhoz van kötve, de imádja a könyveit. Nagyon fog örülni egy dedikált példánynak.

A *Chimneys titka* volt. Miközben Agatha a kezével legyezte a tintát, a férfi elárulta, hogy ő is mennyire szereti az írásait. És mielőtt észbe kaphatott volna, már mindenkit az étkező felé tereltek, ahol megkönnyebbülésére, a férfi és a házigazda közé ültették.

Az őszes férfi elmesélte, hogy katona, és korábban Irakban állomásozott. Egy idő után pedig arról beszélgettek, mit olvastak az újságban a régész Leonard Woolley urbeli felfedezéseiről és az ott kiásott kincsekről.

– Mindig is lenyűgözött a régészet – sóhajtott az írónő. – Irigylem, hogy ott élhetett. Nagyon szeretnék egyszer eljutni Bagdadba.

– El kell mennie! – jelentette ki a férfi. – Az Orient expresszel eljuthat oda.

A férfi szavainak szinte mágikus hatásuk volt. Agatha azon kapta magát, hogy arról mesél, milyennek látta gyerekként a vonatot, mennyire elbűvölte a jellegzetes kék-arany színe, amikor az édesanyjával még a háború előtt Franciaországba költöztek. Figyelte, ahogy megbűvölt arcú nők és férfiak a peronon sétáltak, akiket hibátlan öltözékű, vigyázzban álló utaskísérők üdvözöltek minden egyes kocsinál. Látta a ládákat, amikben csak úgy csillogtak a jégen az osztrigák,

egész sonkák lógtak kampókon, és a legkülönfélébb gyümölcsökből pakoltak fel szekérsíni mennyiségeket a vonatra.

Így történt, hogy a vacsoraparti másnapján elment egy Cook utazási irodába, és lemondta a foglalását a Karib-térségbe. Nem telt egy hétbe, amíg elintézte Szíriába és Irakba a vízumát, a hétvégén pedig már fel is szállt arra a vonatra, amellyel Londonból eljutott Doverbe, közelebb kerülve az indulás helyéhez.

A barátnője és egyben asszisztense, Charlotte kísérté ki a pályaudvarra. Ő úgy gondolta, hogy nagyon nem bölcs döntés egy nőnek egyedül utaznia a Közel-Keletre, de jól ismerte Agathát, és tudta, hogy értelmetlen lenne lebeszélnie róla. Amikor elbúcsúztak, még figyelmeztette, hogy jól vigyázzon majd a bagdadi férfiakkal.

– Legyél óvatos! – tanácsolta. – A kék szemed megbabonázza az embereket, te is jól tudod.

Agatha jót mosolygott ezen a kedves, de ügyetlen próbálkozáson, hogy jobban érezze magát. Az esküvőjük napján – ami mintha száz éve lett volna – Archie azt mondta, hogy csodálatos a szeme, pont olyan, mint a viharfelhők fölötti égbolt. A ceremónia után, miközben sétáltak ki a templomból, megszorította a karját, és így szólt:

– Egy dolgot ígérj meg nekem! Ígérd meg, hogy mindig szép leszel.

Agatha emlékezett arra, hogy felnevetett, megcsókolta a férfit, és keresztet vetett a szívére.

– Azért ugyanúgy fogsz szeretni, ha nem leszek az, ugye? – kérdezte.

A férfinak lefagyott a mosoly az arcáról, miközben válaszolt:

– Talán... Talán igen. De azért az már nem lesz *pont* ugyanolyan.

Archie azonban nem tartotta a szavát. Agatha azon gondolkodott, vajon mi okozhatta, hogy a férje már nem tartotta szépnek. Az

anyaság? Az a plusz egy-két kiló, amit nem tudott a terhesség után leadni? Vagy egyszerűen csak elvakította a szerelem, és egy nap arra ébredt, hogy jobban is választhatott volna?

– El ne feledd a török papucsomat! – kiabálta még Charlotte, amikor a vonat figyelmeztetésképpen hangosan kürtölt.

Agatha az ablakon át integetett, s a mozdony kénes szaga megcsapta az orrát. De neki ez kellemes illat volt. Izgalmas illat. Valamit lezár, és új életet kezd. Agatha Christie, a feleség mostantól Mary Miller, az utazó.

A reggeli napsugarak átütöttek a Connaught Mansions hatos szám második emeletének csipkefüggönyein, megpettyezve Nancy ágyán a zöld bőrröndöket. A ruhásszekrény tetejéről levett még két kalaptartó dobozt, és rátette a már amúgy is imbolygó csomaghalomra. Odasétált az ablakhoz. A ház előtti parkban már elindult az élet. Két egyenruhába öltözött, fényes fekete szalmakalapot viselő dada babakocsit tolt a lehulló száraz, arany színű levelek között. Egy lovas kocsin ülő tejesember valamit kiáltott a korláton túlra, mire egy nő megfordult, elmosolyodott és megcsóválta a fejét. A bokrokban valahol ugatott egy kutya, a kacsák pedig hápogva szálltak fel a tóról. A távolban látta a Buckingham-palotát, az északnyugati szellőben lobogott a brit zászló. Ebben a látványban soha többé nem lesz része.

A szobája elhanyagoltnak tűnt az ágyra vetett csomagoktól. Az öltözőasztalon semmi sem volt a régi. Hiányoztak a drágakövek színeiben pompázó parfümös üvegek, az ezüst hajkefe, a fésű és a kézi tükrök, a púder és a krém kristálytégelye. És az a becses fénykép, amely már a kéziratáskájában volt, egy molyette selyemkendőbe csomagolva.

Amikor előhúzta a pávamintás selymet, halványan gyöngyvirágillatot érzett. A kendő az édesanyjáé volt, és valamennyire megőrizte a kedvenc illatát. Ez megrázta Nancyt. Az addig visszafojtott könnyei hirtelen ömleni kezdtek. Szinte hallotta az édesanyja hangját, miközben sírva a párnájára borult. *Édesem, elég volt! Egy igazi hölgy mindig tud uralkodni magán.*

Rövidesen le kellett mennie a nappaliba, ahol a férfi, akit örökre el fog hagyni, éppen az asztalánál ült, és a *Financial Times*-t olvasta. Észre sem fogja venni, hogy elsétált a széke mellett. Az újságot csak akkor fogja félretenni, amikor Redfern beviszi a buggyantott tojásból, kolbászból, gombából és szalonnából készített reggelijét. Miközben eszi, meg fogja kérdezni tőle, hogy mit tervezett aznapra. Valójában sosem érdekli a válasz, így ő a jól átgondolt hazugságot mondja majd. A férfi úgy fog elmenni a klubba, hogy sejtelve sem lesz arról, hogy a felesége éppen a világ másik végére készül indulni. Mire az ebédjét eszi, ő már a Dover felé tartó vonaton fog ülni. És mire hazaér, ő már Franciaországban lesz.

Nancy belekotort a táskájába, és kihúzta a jegyeket, amiket a huszonegyedik születésnapján megörökölt gyémánt nyaklánc és fülbevaló elzálogításából vett. És ez meg fog történni. Eljött a nap, és neki fel kell szállnia a vonatra. Ez volt az egyetlen megoldás. Éjjel már egy másik országban fog aludni, a hét végére pedig Bagdadban lesz.

Elképzelése sem volt arról, milyen lesz egy olyan helyen élni. Csak annyit tudott róla, amit a magazinokban látott, vagy az unokatestvére leveleiben olvasott. A legvadabb álmaiban sem gondolta, hogy az otthonát majd a sivatag közepén fogja megteremteni. De hova mehetett volna? Ki fogadta volna be?

A tekintete a dadákra szegeződött, akik már a park egyik padján ülve beszélgettek. Egy hirtelen levegővétellel elfordult az ablaktól, és

benyúlt a táskájába. A selyemcsomagolás a földre hullt, ahogy előhúzta a fényképet. Rajta a férfi. Meglódult a szíve, amikor meglátta.

– Kérlek, gyere! – suttogta. – Kérlek, ne hagyj magamra ebben!

London túloldalán egy nő sétált fel a British Múzeum lépcsőin. A kalapja alól kilógtak szőke fürtjei. A hóna alá dugta a *Daily Express* egy példányát, amit sietősen egy utcai árusfútól vett. Nem szokott újságot venni, de ha mégis, akkor sem ezt választotta. Az újságosstand kirakatában látta meg a főcímet, ami miatt átsietett az utcán: *Az újdonsült férj rejtélyes öngyilkossága.*

Katharine nem bírta az újságos szemébe nézni, amikor odaadta neki a pénzt, mert tartott attól, hogy a saját fényképe van a címlapon. Ahogy látótávolságon kívülre került, fellapozta az újságot. A szellő belekapott az oldalakba, így nehéz volt bánni vele. A hajtás alatt volt egy fotó Bertramról az ezredesi egyenruhájában. Két bekezdés után a cikk azzal ért véget, hogy egy későbbi oldalon folytatódik. Képtelenség volt elolvasni az utcán, muszáj volt megvárnia, amíg a múzeumba ér.

– Jó reggelt, Mrs. Keeling! – Az ajtónálló a szokásos módon üdvözölte, a rozmárokéra hajazó bajusza mosolyra húzódott.

Katharine biccentett és elkapta a pillantását. Vajon már ő is látta az újságot? Ő is tudhatta már? A portások róla fognak beszélgetni a reggeli teájuk fölött?

Leszegett fejjel ment, amíg el nem jutott oda, ahol tudta, hogy biztonságban van a kíváncsiskodó szemek elől. A British Múzeum alagsorában volt a mezopotámiai régészcsapat közös irodája, ahol a katalógizálásra váró ókori tárgyak Aladdin barlangját idézték. Azért imádkozott, hogy senki ne legyen bent olyan korán.

Megkönnyebbülésére, üres volt. Leült egy székre és szétterítette az újságot az egyetlen asztalon, amelyet a sivatagi homokban több ezer évet töltött kerámiadarabok és nyakláncgyöngyök borítottak. Róla belül sem volt fénykép, csak egy másik fotó a néhai férjéről, ami nem is olyan régen, Egyiptomban készült. Egy férfiakkól álló csoporttal a kairói főhadiszállásuk kertjében ült. A férje mosolya szíven ütötte, és elöntötte a büntudat. Amiért ő élt, a férfi pedig halott volt, és amiért a házassági fogadalmuk egyben halálos ítéletet is jelentett.

Égő szemmel pásztázta a szöveget, és olvasás közben kirázta a hideg attól, hogy milyen élvezettel írta meg az újságíró a szörnyű történetet. Bertram közel öt éve halt meg, de csak most ért véget a jogi procedúra. Katharine-t figyelmeztették, hogy esetleg a bíróságon válaszolnia kell a férje halálával kapcsolatosan kérdésekre, de végül nem kellett személyesen megjelennie. A halottkém a történekről elfogadta az írásos vallomását.

Az ítélet szerint Bertram Keeling ezredes a megborult mentális állapota miatt oltotta ki a saját életét. A riport külön hangsúlyozta, hogy a férfi kitüntetéssel szolgálta a hazáját az első világháborúban, és hogy rengetegen mentek haza az ütközetből zavart elmeállapotban. Kézenfekvő volt a háborút hibáztatni, de mégsem az volt az oka Bertram öngyilkosságának. Katharine jól tudta ezt, az újságíró pedig egyértelműen gyanította. Az utóbbinak csalódás volt a halottkém véleménye, így a történetet meg kellett fűszereznie alattomos célozgatással arra, vajon miért lesz öngyilkos egy fél éve házas férfi.

Soha senki nem fogja tudni kideríteni az igazságot, Katharine volt az egyetlen élő ember, aki tudta. Az orvos – az a nagyon ostoba férfi – is meghalt, Bertram után néhány héttel kolerában, tífuszban vagy valami hasonlóban. Isten bosszúja, mondanák erre.

Összehajtotta az újságot, és a szoba sarkában lévő kukába dobta. A könyvektől roskadozó polchoz sietett, kihúzott három vékony kötetet, és a táskájába dugta. Tíz perc múlva újra a szabadban volt, lesietett a lépcsőkön és fogott egy taxit. Egy óra múlva a vonaton fog ülni, ami messzire viszi a toladó újságíróktól és az élvhajhász olvasóiktól.

A kocsiban lehunyta a szemét, és elképzelte a sivatagi tájat, ami után oly rég vágyakozott. A tágas, zavartalan homoktengert, a tiszta, kék égboltot, a tűz és a fűszerezett hús illatát, a napkeltekor imára hívó zengő, dallamos hangot. Következő héten ilyenkor már ott lesz.

Persze, ott volt még a másik elintézendő feladata. A bagdadi esküvő. A puszta gondolatától borsózott a háta.

Amikor Bertram meghalt, nem gondolta, hogy valaha újra férjhez fog menni. De az ásatás gőgös támogatói nem hagytak neki más választást. A házasság volt az egyetlen megoldás arra, hogy továbbra is dolgozhasson a csupa férfiből álló táborban. Azzal a kikötéssel fogadta el a régész lánykérését, hogy soha nem fogják elhárítani a házasságot. Meglepetésére a férfi pillanatnyi hezitálás után belement. Bár kétségtelenül az járhatott a fejében, majd ráveszi, hogy meggondolja magát, ha már hivatalosan házastársak lesznek.

Szerencsétlen flótás! Úgy hallotta Katharine Bertram hangját, mint ha mellette ülne. Ha tudta volna... Ha az esküvőjük előtt ment volna orvoshoz...

– Valami szép helyre megy, hölgyem? – A taxisofőr hangja szakította félbe a gondolatait.

– A Közel-Keletre – válaszolta. – Mezopotámiába.

– Az igen! A Victoriáról olyan messzire el lehet jutni?

– Persze. Doverben le kell szállni, majd Calais-ban átszállni az Orient expresszre. Vonattal el lehet jutni egészen Damaszkuszig. Majd onnan busszal a sivatagon keresztül Bagdadba.

– Mennyi időbe telik ez?

– Csak öt nap.

Öt teljes nap és éjszaka. Mennyi ébren töltött óra az? Kevesebb, mint száz. Nem túl sok idő ahhoz, hogy kitalálja a módját, miként fogja távol tartani az ágyától az újdonsült férjét.

2. FEJEZET

Londonból Párizsba

AGATHA NEM NAGYON HAGYTA EL A HÁLÓKOCSIJÁT az Orient expresszen töltött első éjszakáján. Sosem szerette a hajókat, és kimerítette a La Manche csatorna okozta tengeribetegség. A felszállás izalmának helyét átvette a maradéktalan megkönnyebbülés, miközben annak tudatában mászott fel a kárpittal bevont létrán és bújt be a damaszt ágyneműbe, hogy Isztambulig nem kelnek át több vízen.

Az utaskísérő tájékoztatta, hogy a fülke Belgrádig csak az övé, így nem húzta be a függönyt, az ágyából nézte a sötétedő tájat, miközben a vonat áthajtott a normandiai mezőkön. Gyümölcsseiktől nemrég megfosztott, csupasz ágú almafák mellett haladtak el, a mozdony bőgésétől felriadt lovak körvonala tűnt tova mögöttük. Anynyira nyugalmasnak látszott minden, mintha nem érintette volna az idő múlása. Nehéz volt elképzelni, hogy ezt a vidéket egy évtizeddel korábban elpusztította a háború.

Arra gondolt, hogy Archie ezek fölött a mezők fölött repült a két-fedelű Codyval. A háború kitörésekor a kevés képzett brit pilóta

egyike volt, és szerencsésen túlélte. Mielőtt összeházasodtak, Franciaországból írt Agathának, hogy kiderítse, aggódik-e a repülése miatt. Agatha olvasott a sorok között. Igazából a férfi magában akarta tudatosítani annak a veszélyét, amit csinál. Agatha ibolyát és Szent Kristóf képét küldte neki a válasza kíséretében. Megírta, hogy egyáltalán nem aggódik, mert látta repülni, és tudja, mennyire jó. Óvatosan fogalmazott, és került a beszámolót arról, neki mivel telnek a napjai otthon. Hiszen férfiak és fiúk zúzott testét ápolta a torquay-i kórházban.

Koszorú munka a nővérkedés. Gyűlölöm, hogy azzal foglalkozol.

Ezt írta Archie az első bevetése előtt egy héttel. És mivel ki nem állhatta, Agatha soha többet nem beszélt neki a munkájáról. Ettől kezdve a levelei egy otthon álmáról és a háború befejezése utáni közös életükről szóltak.

Az esküvőjüket nagy sietségben, 1914 szeptemberében tartották. A férfi anyjánál vendégeskedtek, és előző este Archie még úgy vélekedett, hogy elhibázott volna háború közben házasodni, majd másnap reggel nyolckor beviharzott Agatha szobájába azzal, hogy meggondolta magát, és azonnal össze kell házasodniuk. Mivel Archie-nak negyvennyolc órája volt indulás előtt, Agathának nem maradt ideje ruhát venni, virágot választani vagy tortát sütni. Abban a blézerben és szoknyában ment férjhez, amit az állásinterjúján viselt a kórházban. A tanújuk egy barát volt, aki a lelkész kinevezése óta történetesen nem járt templomba, de nyolc fontot fizetett neki, hogy engedélyezze a kétségbeesett kérésüket. A nászéjszaka után Archie már újra úton volt Franciaországba.

Agatha lehunyta a szemét, hogy felidézzen képeket, elűzve velük a férfi kemény, szikár testének emlékét, ahogy elmerült az ő puha, fehér húsában. Gondolatban visszautazott az időben, arra a helyre,

ahol mindig nyár volt, és sosem volt tél, a devoni szikla tövében lévő strandra. Számtalan gondtalan napot töltött az ottani köves partszakaszon rákok halászásával, keményre főzött tojások és halkrémes szendvicsek lakmározásával.

Egy idő után álomba szenderült, majd felébredt, amikor a vonat megállt. Próbálta kitalálni, hol lehetnek. Párizsban? Vagy már meszebb? Dijonban? Lausanne-ban? A könyökére támaszkodva kikukucskált az ablakon.

Egy férfi alakját vette ki a füstös, holdfényes peronon. Valakire ijesztően hasonlított. A magas, kiugró arccsont és a gyémántcsillogású szempár. Nem lehet... Vagy mégis? Agatha szaporán pislogott és a nyakát nyújtogatta. Hónapok óta nem látta, de valahogy mégis Archie állt az ablak alatt. Mintha követte volna a tengeren át, Calais környékén elvesztette volna a nyomát, majd természetfeletti gyorsasággal megelőzte a vonatot.

Nem Agathát nézte, hanem valamit távolabb, az állomáson. Türelmetlennek tűnt. A szája megrándult, majd mintha beszédre nyílt volna, habár a nő nem látott senkit a közelében, aki hallhatta volna. Hirtelen a saját fejében visszhangzott a férfi hangja:

Menekülsz megint, mi? Talán most majd jobban csinálod...

Agatha összeszorította a szemhéját, és egyre csak azt ismételte magában, hogy nem Archie-t látja. Nem lehetett ő. Angliában volt, éppen az ágyában feküdt, talán *a nőről* álmodott, és arról, hogy mit fog csinálni néhány nap múlva, az esküvő után.

Amikor végre nem kínozza tovább magát és kinyitotta a szemét, a férfinak hült helye volt. Azzal nyugtatta magát, hogy csak a képzelete ragadta el megint. Miközben a vonat újra elindult, visszadőlt a párnára, és négyig számolva beszívta, majd kifújta a levegőt. Minden egyes levegővétel a frissen mosott vászon megnyugtató illatával

árasztotta el a tüdejét. Sorra vette, mennyi minden élvezetet tartogat a vonat: ételeket, zenét, látnivalót. Valahogy nagy biztonsággal töltötte el, hogy ott lehet. Nem volt teljesen egyedül, csak csengetnie kellett, és egy utaskísérő azonnal ott termett.

Ám amikor eszébe jutott, hova is tart, a gyomra összerándult. Tényleg megteheti ezt? El tud menni teljesen egyedül olyan meszszire? Igen, súgta magának, persze hogy megteheted. Harmincnyolc éves vagy, és nem a Holdra mész, csak Bagdadba. Borzongás volt kimondani is. A londoni vacsorapartin az izgalomtól borzongott, most viszont a rémülettől is.

Alig tudott valamit a városról. Egyszer volt Egyiptomban az édesanyjával, és úgy képzelte, Bagdad hasonló lesz. Tizennyolc évesen elpocsékolta az ott töltött időt. Sokkal jobban érdekelték a férfiak és a táncolás, mint a piramisok és a sírok.

Volt ott egy férfi, egy nagyon kedves, jóképű, sokkal idősebb ezredes, aki az Anglia felé tartó hajóúton megkérte a kezét az édesanyjától. Mérges volt, amikor az anyja elmesélte neki, becsapva érezte magát, mert úgy érezte, ezt tőle kellett volna a férfinak megkérdeznie. És mire kiderült, már egyébként is Devonban voltak. A férfi arca megjelent a kocsi félhomályában. Mi lett volna, ha hozzámegy feleségül...?

Próbálta abbahagyni a gondolkodást, inkább a mozdony ritmusára és a sínen zakatoló kerekek hangjára igyekezett koncentrálni. És közben imádkozott, hogy alvás közben álmodjon bármiről, csak ne Archie-ről.

Nancy úgy járkált az apró kocsi ablaka és ajtaja között, mint egy csapdába esett állat. Amint a vonat befutott a párizsi Gare de Lyon

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

pályaudvarra, az ablaküvegre tapasztotta az arcát, kétségbeesetten várva, hogy megpillantsa a férfit. De túl sötét és túl nagy füst volt ahhoz, hogy jól lehessen látni. Az emberek csoportokban álltak, volt, aki érkezőt várt, mások indultak valahova. Nancy le akart ugrani a vonatról, hogy közéjük furakodjon, annyira szerette volna látni már. De túl nagy lett volna a kockázat. Talán meg sem találná, vagy ami még rosszabb, ő késné le a vonatot, miközben a férfi már fent van.

Az út minden megállójánál abban bízott, hogy felbukkan. A Victoria állomáson, amíg mások gyengéden búcsúzkodtak, ő ott állt egyedül, a peronőrnek szó szerint úgy kellett feltolnia a lépcsőn, és az arcára kiült a sajnálat.

És amikor Doverben sem volt ott, ő keresztül-kasul bejárta a fedélzetet, hátha meglátja az induló hajó után rohanó férfit.

Calais-ban, miközben az Orient expressz várakozott, a nagyon jóképű utaskísérő akadályozta meg abban, hogy a peronon tébláboljon, mert mindenáron meg akarta mutatni neki, mit merre talál, hogyan működik a fülkéje, és még az aznapi vacsorakínálatról is tájékoztatta. Ha nem ebben a helyzetben lett volna, felvillanyozza mindez, de akkor túl izgatott volt ahhoz, hogy bármire is emlékezzen az elhangzottakból. És mire a férfi mindent elmondott, a vonat már ki is gurult az állomásról.

– Az utastársa, asszonyom – kérdezte az utaskísérő kellemes, külföldi akcentussal –, Párizsban csatlakozik önhöz?

– Ööö... igen. Hmm... Párizsban. – Nancy szégyellte magát a hazugság miatt.

Kétszer annyit fizetett a jegyekért, mert egy egész másodosztályú fülkét lefoglalt abban bízva, hogy a férfi vele tart. Mivel csak azonos neműek osztozhattak egy hálófülkén, a Cook ügyintézőjének azt mondta, hogy az utastársa Miss Muriel Harper lesz.